

Kasvattajakurssin satoa

Laura Peltola, kuvat Niina Helin

'Ei se matka vaan se vauhti'. Neljäs SHS:n järjestämä kasvattajakurssi keräsi osallistujat pohjois-etelä suunnassa Taivalkoskelta Kotkaan ja länsi-itä suunnassa Alajärveltä Imatralle. Ja kaikkea siltä väliltä. Kurssille tultiin siis matkojenkin takaa päämääränä Kangasniemen metsästysmaja. Vauhti ja kiire mallettiin kuitenkin pitää poissa, sillä osa porukasta saapui paikalle jo perjantai-iltana ja loput lauantai-aamun valjetessa. Kurssin vetivät Eila Kuusinen ja Anitta Kainulainen.

Tämän jutun laatija, Laura, kartanlukijansa Niinan kanssa starttasi matkaan jo perjantaina. Molemmat olivat huomanneet SHS:n foorumilla olevan ilmoituksen kasvattajakurssista ja naapurikuntalaisina sekä treenejä yhdessä tehneinä kaveruksina päättivät lähteä oppimaan lisää huskyistä.

Saavuimme perjantai-iltana metsästysmajan pihaan puoli 10 aikaan. Paikalle oli ennen meitä jo tullut yksi innokas kurssilainen huskypoikansa kanssa. Ilta jo hämärsi ja pikaisesti purkasimme, ketjutimme ja syötimme neljä mukana ollutta huskyämme ja sitten etsimään tyynyn paikkaa itsellemme. Mukaan tuli myös nuori saksanpaimeneni, joka sisäkoirana nukkui kanssamme aitassa. Tästä sitten seurasikin meikäläiselle harmaita hiuksia jo ensimmäisestä yöstä lähtien, sillä vahtikoira päätti ilmoittaa minulle joka ikisen rasahduksen mukaan lukien rekikoira-kamujensa mekkaloinnin. Nukuin ruhtinaalliset 2 tuntia...

Aamulla vahti herätti minut viideltä, ja pomppasin sen kanssa katsomaan, miltä päivä näytti. Vastaan tuli yksi uroshuskystäni tyytyväisen oloisena riehduuttaan itsensä irti ketjusta. Jaahas, että näin tämä alkaa... Niinakin heräsi ja lähdimme lähi metsään lenkittämään koirat. Pian lenkittä palattuamme alkoi muitakin kurssilaisia virrata pihaan autoineen. Saatuamme inhimillisen oloiset vaatteet päällemme menimme tupaan, jossa lueskelimme luennoitsijoiden tuomia kirjoja ja esitteitä. Ja sitten alkoikin itse toiminta.

Aamupala, kuten kaikki muutkin viikonlopun syötävät, olivat maistuvia ja kukaan ei jäänyt nälkäiseksi ainakaan siksi, että ruoka olisi loppunut kesken. Esittelimme itsemme ja sen jälkeen alkoi huskytyttö Pikin tahdittama luento rodunomaisesta koirasta ja sen mitoista. Välillä Piki rauhoitteli Anittaa. Sen mielestä Anitta puhui aivan liikaa. Yhteenvetona voisi sanoa, et-

Alla kurssilaisia pulpetissaan, alakuvassa Anitta ja Piki.

Tauolla tutkiskeltiin koirien eleitä ja ilmeitä käytännössäkin. (viereinen sivu)

Kurssila mukana olivat: Niina Helin, Eino Iisakka, Asko Parkkinen, Anu Parikka, Laura Peltola, Ulla Reinikainen, Timo Saarinen, Leena Snåre ja Kaija Åby.

tä siperianhusky on kompakti koira, jossa ei ole mitään liikaa tai korostuneesti mutta ei myöskään mitään liian vähän. Kun Piki oli käyty läpi kuoron päästä hännän päähän, alkoi luento aiheesta huskyn terveys. Terveys olikin aihe, joka ei yksinkertaisesti ollut yksinkertainen eikä yksiselitteinen. Paljon on ihmisellä vielä opittavaa geenitasolla ja lause 'Mitä enemmän opimme, sitä vähemmän tiedämme', sai uusia ulottuvuuksia.

Yksikään luentokokonaisuus ei ollut puuduttavaa kuuntelemista vaan osallis-

tuminen oli kaikin puolin vilkasta. Eila kertoi joka aiheesta useamman elävän esimerkin, joka kirvoitti meidät aasinsiltota käyttäen mitä ihmeellisimpiin aiheisiin koira- ja vähän ihmismaailmaankin. Näistä elävöittävästä kertomuksista kasvoi sitten puro, joka tuppasi kehittämään tulvan aikatauluihin. Myös seinässä oleva hyllykkö oli aktiivinen hyökkäyksissään Anitan ot-saluita vastaan. Kekseliäät miespuoliset kurssilaiset ratkaisivat ongelman pikkusiirrolla.

Terveystestä siirryimme tarhoihin ja kuljetuskoppeihin. Fläppitaulua apuna käyttäen läpi käytiin mm. tarhojen paikkoja, verkon materiaaleja ja vinkkejä tuli myös tarhan pohjustukseen ym. tärkeisiin seikkoihin. Siperialainen on kekseliäs koira, eikä mitkään suojaustoimenpiteet tarhoilla ole ylireagoivia. Koira voi koettaa lähteä tarhasta yli, ali tai vaikkapa läpi pienen pienestä kolosesta. Kaikilla kurssilaisilla oli jo huskyjä, kahdesta huskystä aina 114:stä rekikoiruuteen, joten tarha- ja kuljetuskoppitarvetta oli ja on tulevaisuudessakin. Huhkittuamme virtuaalisesti tarharakennuksilla, meille tuli nälkä ja pidimme ruokataun. Keskustelu jatkui pöydissä salaattien, perunoiden ja kastikkeen lomassa.

Ruokataun jälkeen jatkui luennot, ja vuorossa oli, ainakin meikäläisen mielestä, mielenkiintoisin osuus. Vuorossa tietoa koirien eleistä sekä koirien ja ihmisen kommunikoinnista. Piirtoheittimeen tarvittiin aluksi insinööriä kätevämpää teknikkoa ja lopuksi taikasormea, joka löytyikin, ja johan alkoi tuuletin vipattaa, lampusta puhumattakaan. Eilan kertoessa aiheesta elävöittävine esimerkkeineen, alkoi tuntumaan, että hän on jo muuttanut itse koiraksi, niin selkeästi hänen äänestään kuuluivat murinat ja urinat sekä luonnollisenolaiset päänkääntämiset. Rauhoittavat signaalit tepsivät myös rekikoiriin, testasin tämän oman laumani

kanssa myöhemmin. Elekielen kimpussa me sitten painimme iltaan asti, niin, että videon lähtiessä pyörimään (pienien säättötoimenpiteiden jälkeen), olimme kaksi tuntia aikataulusta myöhässä. Se ei kyllä tuntunut haittaavan ketään, vain pieniä selkävaivoja valiteltiin siellä täällä. Istuminen on rankkaa työtä! Mutta iltapalan jälkeen vaivat unohtuivat. Meikäläinen kuitenkin joutui vetäytymään yöpuulle kesken videon. Univelkaa kun oli tullut kerrytettyä kaksi viikkoa, jotta ansiotöistä oli mahdollisuus saada vapaata kurssia varten. Mitäpä sitä ei tekisi harrastuksensa tähden... Kun olin syöttänyt nälkäiset ketjukoirat ja uinuin unta aitassa, toiset jäivät katselemaan videoita ja saunomaan. Ja mitä sitten sunnuntaiaamu toikaan tullessaan.

Oiva ja rakas vahtini oli edelleen sitä mieltä, että aamuisin nukkuminen on syntiä, joten emäntä ylös 4.30. Enpä siinä sitten koiran tahdolle vastaan pannut ja lähdettiin yhdessä metsään. Saksanpaimeneni lenkitettyä, ajattelin käyttää vielä huskytkin lihasten verryttelyssä. Mutta tietäähän sen jokainen huskyn omistaja, mitä siitä seuraa, kun ottaa laumasta yhden mukaansa ja muut jäävät odottamaan. Meteli oli melkoinen ja kanssakurssilaiseni saivat 'mukavan' aamuherätyksen 5 aikaan. Ja kun se iltakin toisilla taisi venähtää pikkutunneille. Koko lauman liikuntatuokion jälkeen, olin saanut viimeiselle

kierrokselle Niinankin mukaan, suunta-simme jälleen tupaan ja 'hyvät huomenet' toivotettuamme (ei siis lynkkausmielialaa herätyskellonaiselle) aloitimme päivän jälleen maittavalla aamupalalla ja luennolla perinnöllisyydestä. Fläppitaululla oli jälleen käyttöä sukusiitosasteita laskiessamme. Tästä aiheesta siirryttiin luontevasti jalostuskoiraosioon. Eila ja Anitta kävivät läpi tarkasti monia pointteja, jotka on hyvä ottaa huomioon jalostuskoiraa valitessa.

Jälleen ruokailu ja sitten alkoikin jo synnytyksen monivaiheisine tapahtumineen. Husky tuntuu olevan mutkaton synnyttäjä, joskin komplikaatoriskit on tiedettävä ja tunnistettava ajoissa. Monivaiheisena iltapäivän piti myös nuori vahtini, joka kylästy pitämään varjoa kuljetuskärrin kuppeissa ja puri hihnansa poikki. Kesken synnytyksen piti siis mennä kalastamaan saksalaista. Ja jotta muillekin tulisi liikuntaa, päätti Ullan huskypoika seurata perästä, ja nakersi nahkahihnansa poikki. Ja eikun Ulla harrastamaan liikuntaa koiransa kanssa.

Olimme kaikki tyytyväisiä, kun luentojen viimein loputtua, olimme kirineet kiinni aikataulun ja iskimme kiinni täytekkauun tasan kello 14.30. Kakkukahvien jälkeen jaettiin vielä kurssitodistukset ja kotimatka alkoi hämmöttämään edessä. Toisilla se oli monia satoja kilometrejä, joten paluumatkaa riitti. Vaihtelimme vielä sähköpostiosoitteita, ostimme kirjoja ja juttelimme Eilan ja Anittan kanssa kurssista. Eipä ole montaa viikkoa erkkariin, siellä kenties tavataan.

Jotta mikään ei olisi niin yksinkertaista ja vielä kun minä olen kysymyksessä, pitäähän sitä seurata johtolauseita alusta loppuun asti. Käynnistin armaan peltilehmani ja siirsin sen peräkärriin olevine koirineen hieman varjoisempaan paikkaan ja jäin odottamaan kartanlukijaani. Ja kas kummaa, auto sammui ja... akku tyhjä! Ei muutakuin kaivamaan käynnistyskaapelit (meidän autossa ne ovat luokkaa kuorma-auton kokoiset) ja saamaan virtaa Eilan autosta. Volvo hörähti käyntiin ja kotimatka alkoi, rauhallisesti.

*'Ei se matka vaan se vauhti'.
Laura*

Eila antamassa täsmäohjeita.

